

Posudek školitele

Jonatan Vnouček předkládá diplomovou práci s názvem *Znak a jeho proměna v pouličním divadle* a tím hned titulem naznačil téma, které jej zajímalo při tvorbě absolventského představení *Johnny a Jenny*. V první části práce si proto připravil půdu pro popis a analýzu své inscenace v části druhé. Krátce definuje znak a jeho druhy, tj. index, ikon a symbol a pak už se věnuje divadelnímu znaku a jeho proměně, kde se opírá o významnou studii českého avantgardního režiséra Jindřicha Honzla, dnes přeloženou už do mnoha cizích jazyků. Už zde je vidět, že otázka proměny něčeho v něco jiného jej zajímá z hlediska jeho vlastní inscenace, kde usiluje jednáním, řeknu-li to jednoduše, změnit nebo spíše rozšířit význam (znak) dvou záchodků, které byly pro něj prvotním impulsem a kolem kterých se vše odehrává. Hned z tohoto teoretického úvodu je vidět, že není teatrologem a neponořuje se do sémiologie divadla, aby analyzoval nějaké hotové představení, ale teorie mu slouží pouze pro vlastní tvorbu.

A to platí i o dalších podkapitolkách: o divadelních složkách, o objektu, kde se zase opírá o citaci z článku Ctibora Turby a stále jakoby krouží kolem hry a proměny předmětů na jevišti. Jak manipulovat s objektem, kdy věc „ožívá“ a stává se partnerem herce nebo kdy se z ní stává znak pro diváka atd. V závěru první teoretické části se pak jen krátce zmíní nebo spíše volně definuje pouliční divadlo, aby čtenáři naznačil, o jaký druh představení se u *Johna a Jenny* jedná.

A pak už následuje druhá část jeho diplomové práce, v níž popisuje proces od prvotní inspirace přes konkrétní problémy, které musel vyřešit, atd. Stále ho zajímalo, jak „polidštit“ záchodky jako užitný předmět s předem danou funkcí, jestli je má brát jako domečky nebo s nimi žonglovat a zapojit klaunérii, jak vystavět nějaký elementární příběh, jaké asociace jeho hra, na níž se podílí i Michaela Stará,

vyvolává. A také se tu odvolává na koronavirus a stěžuje si na sebe, že jak je to u něj zvykem, mnohé při přípravách ponechával na poslední chvíli.

Jako školitel bych si také mohl postěžovat na koronavirus, a také na sebe, protože jsem nějakou dobu nechápal o co mu přesně jde, když na přednáškách z teorie vysvětloval svou vizi budoucího představení. Je škoda, že uvidím jeho představení až po napsání posudku, protože tato diplomová práce je velmi těsně propojená s tím, co vytvoří. Pro mne je tedy jeho diplomová práce svědectvím, jak uvažuje a přemýšlí o zvoleném tématu, jak je zaujatý hrou se znaky, jak se mu něco rodí v hlavě a pak to začne uskutečňovat. A to mne zajímalo. Tato propojenost a to hledání inspirace v teorii. Kdy se tím přiřadil ne ani tak k teatrologům, ale k režisérům a hercům – J. Honzlovi nebo C. Turbovi, kteří promýšleli vlastně totéž, možná trochu jinak a na jiném tématu.

Nebudu zastírat, že práce Vnoučka by mohla být propracovanější a ještě zajímavější, ale splnila podle to hlavní: otevřel se mu prostor pro teoretickou reflexi toho, co dělá a uvědomil si, že tu existuje něco, jako aplikovaná teorie divadla. Příště se možná více zahlubá do některých vět, které tu uvádí, např. jaký je rozdíl mezi instalací a tím, co dělá sám (záchodek není Duchampsova neužitečná mušle v galérii), nebo ještě více nad podvojností znaku. Záchodek pro diváka zůstane vždy věcí k určenému použití a je znakem denotujícím, ale hrou a jednáním se stává věcí neužitečnou, nepotřebnou, neobvyklou a je znakem konotujícím různé možné asociace. Naší avantgardní režiséři tomu říkali „básnění jevištěm“, což je v tomto případě záchodků dost pikantní. A při Vnoučkově „básnění“ divák asi znejistí, ostatně jako při jakémkoli čtení básně. A ještě poznámku: jeho pouliční divadlo se dá pojmenovat také jako *environmental theatre* a pokud se mu chce věnovat i v budoucnu, měl by se víc zajímat o tento typ divadla. Věřím, že tak učiní, protože jsem jej

poznal jako velmi vnímavého studenta, který neustále kladl otázky sobě i mně a který se rád vrhá do obtížných úkolů.

Jeho práci doporučuji k obhajobě

Hyvnar Jan